

nega drevja. če ravno ima še tako lepo lego okoli svoje domačije, odpravite tako s tem, če prosite pri centralnem odboru c. kr. štajarske-gospodarske družbe v Gradci za zgoraj omenjenega potnega učitelja Svetovati bi bil za to ravno pozni jesenski čas, pa le takrat, če ne bo še preobilno snega, ker le takrat se daše bolj lepo razkazovati, če pa to ni, pa rano spomladi, sicer je pa le eno leto zgubljeno.

Martin Debelak, župan.

Od Savinje. (Nova pošta.) Veselo novico za skrajno-zgornje Savinjčane Vam imamo poročati, da je namreč c. kr. poštno ravnateljstvo dovolilo ustanovitev c. kr. pošte v Lučah. Ta planinski kraj je doslej moral pogrešati dobroto pravilne zveze s svetom, kar se tiče poštних pošiljatev. Pošta zánj je bila namreč v Ljubnem, kamor je bilo tri ure hoda od pošte. Še žalostnejša pa je bila razmera za vrle naše Solčavane. Iz Solčavske vasi, kjer je fara in občina, je do Ljubnega, to je do prve pošte $4\frac{1}{2}$ ur daleč. Kadar pa zapade sneg, nastane led, ali kadar naraste hudourni Savinja in se drvi z bobnečimi svojimi valóvi po ozke in kalovitej dolini, takrat je potovanje zvezano z nevarnostjo, ker je na nekaterih mestih ozka dolina med sinjo, navpik proti nebu štrlečo skalovino po vsej svojej širokosti spremenjena v strugo te hudomušne reke. Kako težko je bilo toraj Solčavanom dobivati svoja pisma in kako neugodno jim je bilo tako stanje, ako so komu v naglici hoteli poročati kaj važnega! Večkrat treba jim je bilo poslati taka poročila po drugi, po koroški strani preko železne Kaplje na dotično mesto. Sicer ostane pot, iz Solčave do Luč težaven ali to so vendar priborili, da bode Solčavanu hoditi po pošto le v Luče in ne še delj. In če se Solčavski prebivalci dogovorijo z Lučko pošto, pridobili si bodo gotovo še katero olajšanje. V Lučah bode, kakor čujemo, prevzel c. kr. pošto g. Anton Pustoslemšek, vrl dečko, izobražen in dober posestnik. V njegovih rokah bo ta urad pravilno shranjen. Čestitamo toraj našim rojakom v goratih gornjesavinjskih pokrajinah, da so pridobili to potrebno napravo!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Včeraj, dne 7. novembra je bila prva seja gosposke hiše, v poslaniški pa je bila že v torek in je v njej predložila vlada načrt postave za kaznovanje onih, ki bi ne ubogali sklicalnega povelja za vojaštvo. Nova orožna postava pa se izroči orožnemu odseku, da jo prevdari in o svojem času predloži drž. zboru. — Glas gre, da odstopita ministra dr. Gautsch in vit. Baquehem, oba sta bolj na strani nemško-liberalnih poslancev in izlasti prvi hodi čisto lastna pota ter si s

tem nakopava nevoljo drž. poslancev, ne da kaj opravi. — Ces. namestnika za Moravsko še ni in ugiblje se veliko, kdo da utegne postati. Težko, če bode kak drugi Schönborn. — Izmed naših nemških sosedov, štaj. konservativcev pojde večje število na kat shod na Dnaji. Dva izmed njih, msg. Karlon in princ Liechtenstein, sta v odboru, ki dela priprave za-nj. — Peščica avskultantov, ki dobé na Koroškem službe pri c. kr. okr. sodnijah, ako znajo slovenski, ne da mirú ultramemškim kričačem. Dr. Steinwender je že celo v drž. zboru vprašal ministra za pravosodje, grofa Schönborna, kaj da meni on v tej stvari. No, na to vprašanje mu pač ne bode težko najti odgovora. — Koroški nemškutarji smešijo se s tem, da kujejo nezaupnice zoper dež. poslanca, župn. Einspielerja. Kdor mu ni dal pri volitvi svojega glasu, pač nima pravice do kake nezaupnice. — Odkar imajo v Kranjskem dež. zboru slov. poslanci večino, znižali so dež. priklado od 49 na 35%. To je pač lep dokaz, da umeje domači človek boljše gospodariti, kakor pa tuj ali potujčen. Za nemškutarijo je pač poslej na Kranjskem malo prostora. — V nedeljo so imeli nemški turnarji v Ljubljani svojo 25-letnico. Slov. ljudstvo pa se ni za-nje nič izmenilo. Prav je tako! — Nek Stern, trgovec v Gorici, je zatajil toliko žganja, da mu je sedaj plačati 16.000 gld. kazni. Mož pa je že sicer bil do vratú v dolgih ter je sedaj napovedal, „krido.“ — V Trstu so zaprli tri trgovce, dolžijo jih, da so ponarejali denar, posebno grški in italijanski. Najnovejše poročilo pravi, da na tem ni nič resnice. — Il diritto croato ali „hrvaško pravo“, je ime novemu listu v Pulji. Nov list je hud trn v peti lahončičem ter sta dva izmed njih že javno napadla urednika g. Jakića, pa sta si hitro pete nabrusila, ko ju je g. Jakić jel moško klestiti. — Zagreb ima dnes volitev dveh poslancev za sabor ali madjarska vlada dela toliko silo volilcem, da bosta gotovo kaka madjarona voljena. — V Pešti so zaprli „besedo“ ali čitalnico tamošnjih Čehov; pravi se, da za to, ker ni delj časa prosila za potrjenje pravil. Mogoče, toda ni prav verjetno. — Ogerska vlada dela na to, da ne sme poslej nihče na ogerskih tleh imeti krčme, ako nima za-njo dovoljenja od vlade. Za to dovoljenje pa bode treba plačila. Stvar sama ni slaba, toda ali pa ne bode po času preveč krčem? Upajmo, da ne bode pri tem vladi preveč za denar.

Vnanje države. Avstrijski poslanik pri sv. Očetu v Rimu je poslej grof Revertera. Grof je v dno srca katolišk in je ud gosposke zbornice na Dunaji. — Italijanska vlada trdi na vse načine, da je nemški cesar priznal Rim za glavno mesto zedinjene Italije, t. j. da sv. Oče nimajo več pravice do njega. — Tudi na Francoskem gredó ljudje radi iz kmetov v me-

sta. Ne godi pa se jim nikjer dobro, vendar pa ne gredo več nazaj na kmete, rajši so gosposki berači, kakor pa kmečki delalci. Oj nespameti! — V Londonu, glavnem mestu Anglije, je bil zadnje dni velik shod anglejskih katolikov in se je v tem shodu sklenila izjava, v kateri se odločno ugovarja zoper oropanje sv. Očeta leta 1870. — Nemški cesar, Viljem II., je mestni deputaciji v Berlinu ostro naročil, naj skrbi, da ne pišejo časniki več o cesarjevi rodbini, kakor se godi to doslej. Tako pisanje vzbuja v njem največjo nevoljo. Le-ta graja je bila prav zaslužena. — Ruski car se je vrnil s potovanja v Petrograd. Potoma pa je bil dvorni vlak zdrknil s tira ter so se skorje vsi vozovi zdrobili. Veliko ljudi je ranjenih, kacij 30 pa je mrtvih in tudi car in carinja sta dobila rano, toda na srečo le lahko. Kaj je bilo krivo nesreče, to se ne zna, pravi se, da prenapla vožnja, mogoče pa je tudi, da zarota. — V Bolgariji je bilo v sobranji že koj s kraja precej vrišča, kajti nekaj poslancev je zahotevalo, naj stopi knez, princ Koburški, z Rusijo v prijazno zvezo. Se ve, da to ni mogoče, kajti Rusija ne prizna princa za bolg. kneza. — Srbski kralj je imenoval posebno komisijo veljavnih mož za to, naj sestavijo novo ustavo za mlado kraljestvo. Kralj upa, da pomiri s tem nezadovoljne ljudi, ki ne morejo pozabiti „dobre kraljice“. — Turčija ima dobro vojsko, to se pravi, vojaki in njih orožje je v redu in v najboljšem stanu. Spravi pa čez en milijon ljudstva na noge, ako bode kedaj treba. — V grškem glavnem mestu, v Atenah, so potihnili veseli dnevi 25letnice kraljeve in se vračajo tujci že vsak na svoj dom. Kakor se sliši, obišče kralja spomladi tudi nemški cesar, kedar bode poroka kraljeviča s sestro cesarjevo. — V Tunji, na severnih obalah Afrike, imajo Italijani lastne šole in to ni bilo Francozom po volji, vendar pa so se udali, ko so uvideli, da ima Italija pravico za-se, bodo pa za to nov šolski svet vredili, da bode konec nasprotja. — V Tonkinu so se domačini, pravi se, da so roparji, vzdignili zoper francosko posadko ter so več francoskih vojakov pobili. Ta dežela je že veliko francoske krvi popila a ni še videti, da je bode imela k malu zadosti. — V združenih državah severne Amerike si stojite dve stranki, republikanska in demokratska, nasproti. Hodi jima za volitev predsednika, sedanji, Cleveland, je iz prve stranke in dobi brzkone tudi sedaj večino glasov za-se.

Za poduk in kratek čas.

Nekaj iz potovanja.

Spisal Janko T.

„Pragerhof“ kričal je vlakov reditelj, ko je vlak dospel tje do postaje, katerej Slovenci

pravimo „Pragarsko.“ Naši bratje na Kranjskem so že takó srečni, da imajo na železniških postajah tudi slovenske napise, a mi, štajarski Slovenci, zremo le nemška imena na hišah železniških postaj, in tudi reditelj ali konduktar kliče le nemška postajina imena. Temu se pač ne morem čuditi; če nam vlada, katerej vendar krvavo dačo plačujemo, ne da ničesar, kako pa nam bode društvo „južne železnice“ kaj dalo?! —

Sedaj pa le naprej, mislil sem si, ko sem bil v železniškem vozu in res, takoj smo zdrčali dalje proti jugu, do Slov. Bistrice, do Poličan, dalje do Ponikve in že smo bili pri sv. Jurju na južni železnici. Do tukaj smel sem se peljati, kajti moja karta imela je vtisnjene besede „St. Georgen.“ Torej na svetlo. Komaj izstopim, že me pozdravite dve gospodi Ipavčevi, — namenil sem se namreč to blago in znano obitelj enkrat obiskati.

Rajni knez in škof lavantinski A. M. Slomšek spisali so tudi življenje zdravnika, daleč okolu znanega imenom Ipavec. Dober in slaven oče zapustil je slavne sinove, Njihova imena znana so daleč po slovenski zemlji. Pri vsaki slov. veselici peva se gotovo ena ali druga pesem slavnega Benjamina Ipavca. Ni dekleta slovenskega, kateremu ni znana ena ali druga pesem Ipavca Gustava n. p. „Tam za goro“, ali pa „Kje so moje rožice.“ Na dolnjem Kranjskem se hvaležno spominjajo Ipavca Franca, ki je v Novem mestu čez petdesetlet deloval kot zdravnik, in mnogemu, mnogemu revežu brez vsega plačila ljubo zdravje ohranil. Bilo je 1886. l., ko sem dobil žalostno poročilo o smrti tega blagega 86 let starega gospoda. Gotovo so mu pridobila njegova obila dela usmiljenja večno plačilo v nebesih.

Pri sv. Jurju domuje Ipavec Gustav, deluje blaženo kot zdravnik in že več let tudi kot župan. Tega g. doktorja in njegovo blago obitelj obiskati bil je moj namen. V kratkem dospeli smo — gospici Ipavčevi namreč in jaz — v prijazen Jurški trg. Tukaj že več očitnih napisov kaže, da so tu narodnjaki doma. In to je res, naroden je Jurški trg, to nam znači že narodni župan sam. Pa saj je menda še bl. bralcem znano, kako so ravno le-uno leto od tega lepega trga hrabri Jurješki mladeniči odgnali neko trumo Celjskih kričarjev, ki so tu hoteli narediti neko podružnico nemškega „šulverein-a“. Oj to je neki bila vesela komedija, ko so nemčurski možički žalostni korakali spet tje doli na kolodvor in se v otožne misli in sanje o pretekli slavi nazaj peljali v nemško Celje, jokaje se, da so Jurjevčani zavrgli njihovo slavno omiko in šolo, v katerej naj bi se slov. otroci v tepce odgojevali. — Pa kaj, nek spomin so hoteli gospodje nemškega šulverein-a zapustiti vrlim Jurjevčanom — in to so tudi, stvarili